

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος ΙΕ'

Συνδρομή ἑτησίᾳ Ἐν Ἑλλάδι φρ. 12, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20. — Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ Ἰαννουαρίου ἐκάστου ἔτους καὶ εἶνε ἑτησίαις. — Γραφεῖον τῆς Διευθύνσεως Ὀδοῦ Ἀγγίσμου 9

1 Μαΐου 1883

ΜΙΑ ΣΥΝΝΕΤΕΥΕΙΣ

[Ἐκ τῶν τοῦ Ἰβάν Τουργκένιεφ].

Ἡμέραν τινὰ, περὶ τὰ μέσα τοῦ Σεπτεμβρίου, ἐκαθήμην ἐντὸς μικροῦ δάσους σημυδῶν. Ἀπὸ πρωΐας, πότε μὲν ἔπιπτε λεπτὴ βροχὴ, πότε δὲ διεφάνιντο αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου ἦτο ἄστατος ὁ καιρὸς. Τώρα μὲν ἔβλεπες τὸν οὐρανὸν ὄλον κεκαλυμμένον ὑπὸ λευκῶν νεφῶν, τώρα δὲ, ἐντὸς ὀλίγων δευτερολέπτων, τὰ νέφη διεσχίζοντο ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, καὶ διέκρινες τότε τὸ λαμπρότατον τοῦ στερεώματος κυανοῦν χρῶμα, ὁμοιάζον πρὸς γλυκύτατον ἀνθρώπου μεϊδίμα.

Αἱ ρίζαι τῶν δένδρων περιβεβλημέναι βρῦον πυκνὸν ἦσαν λαμπρὸν δι' ἐμὲ ἀνάκλιντρον, ὀπίθεν ἑτεροπόμεν βλέπων καὶ ἀκούων. . . τί; θὰ μοὶ εἴπητε. Τὰ πάντα καὶ τίποτε· τίποτε, δι' ἐκείνους, οἵτινες δὲν αἰσθάνονται ὅ,τι ἐγὼ αἰσθάνομαι. Τὰ φύλλα ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς μου ἔκαμνον θόρυβον μόλις ἐπαισθητὸν, καὶ ὅμως ἐγὼ παρετήρουν ὅτι ἐξ ἐκείνου τοῦ τόσον λεπτοῦ θορύβου θὰ ἠδύνατό τις νὰ διακρίνη καὶ τὴν ὥραν τοῦ ἔτους, ἐν ἧ εὐρισκόμεθα, καὶ τὸν μῆνα αὐτόν.

Δὲν ἦτο ἡ εὐχαρις ἐκείνη καὶ οἶνει μεϊδιῶσα φρικίασις τῶν κλάδων, οἵτινες πλήρεις χυμοῦ ἐκρήγνυνται εἰς τρυφερὰ κατὰ τὸ ἔαρ φυλλάρια, δὲν ἦτο ἡ μυελώδης σύνθλιψις, τὸ μακρὸν λάλημα καὶ ὁ ψίθυρος τοῦ θέρους, δὲν ἦτο ὁ δειλὸς καὶ ψυχρὸς βατταρισμὸς τοῦ τέλους τοῦ φθινοπώρου, ἀλλ' ἦτό τι συνεχὲς καὶ ἀδιάκοπον καὶ μυστηριῶδες ὡς ἀνθρώπου καθεύδοντος μηνύρισμα. Μόλις ὁ ὀλίγος ἀνεμος, ὅστις ἔπνεεν, ἐπενήργει ἐπὶ τῶν ὑψηλοτέρων κορυφῶν τῶν δένδρων τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ μικροῦ δάσους ἦτο πλήρες ἐκ τῶν ἀτμῶν τῆς βροχῆς καὶ μετέβαλλεν ὄψιν, τώρα μὲν ὑπὸ τοῦ ἐπιφανομένου ἡλίου καταλαμπόμενον, τώρα δὲ ὑπὸ τῶν νεφῶν ἐπισκοτιζόμενον. Καὶ ὅταν μὲν ἔλαμπεν ὁ ἥλιος, ἡ ἀτμόσφαιρα μετελάμβανεν ἀνεκφράστου γοητείας καὶ ὁ ἀήρ ἐνόμιζες ὅτι ἐμεϊδίᾳ τὰ ὑψηλὰ λευκάζοντα στελέχη τῶν σημυδῶν, εἰς μικρὰν κείμενα ἀπ' ἀλλήλων ἀπόστασιν, εἶχον τρυφεράν τινα καὶ σχεδὸν μεταξώδη ὄψιν· τὰ φύλλα, τὰ ὅποια ἤδη ἐμίλιτων τὸ ἔδαφος, ἔλαμπον ὡς χρυσαῖ νομίσματα καὶ

οἱ χάριντες κλάδοι ὑψούντο μετὰ χρωματισμῶν ὁμοίων πρὸς τοὺς τῶν ὀρίμων σταφυλῶν, ποικιλοτρόπως καὶ πολυειδῶς διασταυρούμενοι εἰς τὸν διαυγῆ καὶ καθαρὸν ἀέρα. Ὅταν δὲ ἐσκοτιζετο πάλιν ὁ οὐρανός, τὰ πάντα εἰς ὀλίγας στιγμὰς ἐχρωματίζοντο κυανᾶ, πᾶσα ζωηρότερα ἀπόχρωσις ἠφανίζετο, τὰ δένδρα μόνον διετήρουν ἀκόμη τὸ λευκὸν τῶν χρῶμα, λευκὸν ἀλλ' ἀλαμπές, ὅμοιον πρὸς ἀρτίως καταπεσοῦσης χιόνος, ἐφ' ἧς ἀκόμη δὲν ἔχει ὀλισθήσει ἀκτίς χειμερινοῦ ἡλίου. . . Τὰ φύλλα τῶν δένδρων ἦσαν ἀκόμη σχεδὸν ὀλοπράσινα, ἀλλ' ἱκανῶς ὠχρὰ, μόλις δ' ἐδῶ καὶ ἐκεῖ διέκρινες νεαρόν τι φύλλον κιτρινωπὸν ἢ κοκκινωπὸν, τὸ ὁποῖον ἔστιλβεν εἰς τὸν ἥλιον, ὅταν τοῦ ἡλίου αἱ ἀκτῖνες ἐχύνοντο διὰ τῶν κλάδων καὶ τῶν κλαδίων ὡς διὰ κοσκίνου ἐπὶ τῆς γῆς. Οὐδὲν πτηνοῦ κελάδημα ἠκούετο· εἶχον πάντα ἀποσυρθῆ εἰς τὰ καταφύγια τῶν, εἰς τὰ ἄσυλα τὰ μυστηριώδη καὶ σιγηλὰ· ποῦ καὶ ποῦ ἠκούετο μόνον καὶ κατ' ἐξαιρέσιν τοῦ μελισσοουργοῦ ἡ μιμικὴ φωνή, ἣτις ἀντήχει ὡς λεπτός τις κωδωνίσκος χαλύβδινος.

Πρὶν ἢ καθήσω νὰ βρεμβάσω εἰς τὸ μικρὸν ἐκεῖνο δάσος τῶν σημυδῶν, εἶχον διέλθει κυνηγῶν δι' ἄλλου δάσους ὑψηλῶν αἰγειρῶν. Ὁμολογῶ ὅτι ἡ αἰγειρος δὲν μοὶ ἀρέσκει. Δὲν μ' εὐχαριστεῖ οὔτε ὁ ἰόχρους φλοιὸς τῆς οὔτε τὸ τεφροπράσινον φύλλωμά της, τὸ ὁποῖον ὑψώνει εἰς τὸν ἀέρα καὶ ἀναπτύσσει ὡς χαλαρωμένον ῥιπίδιον. Δὲν ἀγαπῶ τὴν ἀδιάκοπον κίνησιν τοῦ ἀσχήμου μικροῦ στρογγύλου φύλλου της, τοῦ κακῶς προσηρητημένου εἰς τὰ μακρὰ τῶν κλάδων βλαστήματα. Μόνον κατὰ τὰς θερινὰς ἡμέρας εἶναι ἐνίοτε καλὴ ἡ αἰγειρος, ὅταν διὰ τοῦ φυλλώματός της ἐμποδίζει τὴν ἀνίαν τῶν ἀκτίνων τοῦ δύνοντος ἡλίου· τότε στίλβει καὶ τρέμει ἀπὸ τῶν ριζῶν μέχρι τῆς κορυφῆς, φωτοβολοῦσα καὶ περιβεβλημένη λάμψιν κοκκίνην κλίνουσιν πρὸς τὸ κίτρινον.

Εἶναι ὡσαύτως ἀρεστὴ ἡ αἰγειρος, ὅταν ἐν ἡμέρᾳ λαμπρᾷ καὶ ἀνεφέλῃ πνέῃ ἀνεμος καὶ τὴν ἀκούης τότε μετὰ πατάγου νὰ σείηται καὶ νὰ ἠχῆ πρὸς τὸν κυανοῦν οὐρανόν. . . Ἐν γένει ὅμως δὲν ἀγαπῶ τὸ δένδρον ἐκεῖνο, καὶ διὰ τοῦτο οὐδέποτε παραμένω νὰ ἀναπαυθῶ ἐντὸς δάσους αἰγειρῶν, προὔτιμησα δὲ καὶ τότε τὸ

μικρὸν δάσος τῶν σημιδῶν. Ἐκλέξας δὲ ὠραῖον δένδρον ἐκάθησα ὑπ' αὐτὸ ἐν ἀνέσει, προφυλαττόμενος ἀπὸ τῆς βροχῆς, καὶ ἀφ' οὗ ἰκανὴν ἡσθάνθη τέρψιν ἀπὸ τῶν καλλωνῶν καὶ τοῦ δάσους καὶ τῆς ὠρισμένης θέσεως, ἐν ἣ ἐκαθήμην, ἀπεκοιμήθην, θωπεύων τὰ βελούδινα ὄτα τῆς θηρευτικῆς κυνός μου μὲ πᾶσαν ἐκείνην τὴν εὐχαρίστησιν, ἣν μόνοι γινώσκουσιν οἱ ἀληθεῖς κυνηγοί.

Δὲν ἤξεύρω πόσον ἐκοιμήθην, ἀλλ' ὅταν ἤνοιξα τοὺς ὀφθαλμούς, τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ δάσους ἦτο πληρὴς ἡλίου καὶ κατὰ πάσας τὰς διευθύνσεις διεφαίνετο καθαρὸς ὁ οὐρανός. Εἶχον σκορπισθῆ τὰ νέφη ὑπὸ τοῦ παίζοντος ἀνέμου καὶ ἠδύνατό τις νὰ ἀναπνέῃ ἐλευθέρως τὴν ξηρὰν καὶ μυροβόλον ἐκείνην αὔραν τοῦ δάσους, ἣτις πληροῦσα τὴν καρδίαν εὐχαριστίας, εἶναι πάντοτε τὸ ἀσφαλὲς τεκμήριον ἡσύχου καὶ γαληνιαίας ἐσπέρας μεθ' ἡμέραν ἄστατον.

Ἐμπεφορημένος τῶν ζωτικῶν τούτων αἰσθημάτων, ἠτοιμαζόμενος νὰ ἐγερθῶ καὶ νὰ ἀρχίσω καὶ πάλιν τὴν θήραν, ὅτε ἔπεσε τὸ βλέμμα μου ἐπὶ μορφῆς ἀνθρωπίνης, ἣτις ἴστατο ἀκίνητος ὀλίγον παρέκει· ἦτο νέα χωρική. Ἐκάθητο εἰς εἴκοσι περίπου βημάτων ἀπόστασιν, συλλογισμένη, τὴν κεφαλὴν ἔχουσα πρὸς τὸ στήθος κεκλιμένη καὶ τὰς χεῖρας ἐπὶ τῶν γονάτων. Καὶ εἰς μὲν τὴν μίαν χεῖρα, κατὰ τὸ ἥμισυ ἀνοικτήν, ἐκράτει μεγάλην δέσμην ἀνθέων τοῦ ἀγροῦ, ἣτις καθ' ἐκάστην ἀναπνοὴν τῆς κόρης ὠλίσθαινε σχεδὸν ἀνεπαίσθητως κάτω τοῦ φερέματός της. Τὸ λευκὸν τῆς υποκάμισον, καθαρὸν καὶ κομωμένον εἰς τὸν λαιμὸν καὶ τοὺς καρπούς τῶν χειρῶν, κατέληγεν εἰς πολλὰς καὶ μυελώδεις περὶ τὴν ὄσφιν αὐτῆς πτυχὰς. Περιδέρων χονδρῶν ὑαλίνων κόκκων κιτρινοῦ χρώματος κατέβαιναν ἐν διπλῇ σειρᾷ πρὸς τὸ στήθος της. Ἡ νέα κόρη ἦτο ὠραία· ἡ πυκνὴ ξανθὴ τῆς κόμης κατήρχετο εἰς δύο συμμετρικὰ ἡμικύκλια ὑπὸ τὴν στενὴν κατακόκκινον ταινίαν, δι' ἧς ἦτο περιδεδεμένον τὸ πάλλευκόν της μέτωπον· τὸ λοιπὸν τῆς πρόσωπον οἶνει ἐφλέγετο ὑπὸ λαμπροτάτων χρωμάτων.

Δὲν ἦτο δυνατόν νὰ κρίνω περὶ τῶν ὀφθαλμῶν της, διότι οὐδὲως ἤγειρε τὴν κεφαλὴν, διέκρινον ὅμως καθαρῶς τὰς λεπτὰς ὄφρυς της διαγεγραμμένας ὡς ὑπὸ καλλιτέγνου ὑπεράνω τῶν μακρῶν καὶ ὑγρῶν βλεφαρίδων της. Ἐπὶ τῆς μιᾶς τῶν παρεῖων τῆς ἔστειθεν ἡμιεξηραμμένον δάκρυ, ἄλλο δὲ δεῦτερον εἶχε σχεδὸν καταβῆ πρὸς τὰ ὠχρίασαντα χεῖλη της. Ἦτο χαριτωμένον τὸ ὄλον τῆς κεφαλῆς της· ὀλίγον μεγάλη ἦτο ἡ ρίς καὶ ὅμως ἔχω τὴν πεποιθῆσιν, ὅτι ἂν ἦτο μικρότερα, θὰ ἠσχίμιζε τὴν ὄλην ὄψιν, τῆς ὁποίας τὸ μέγιστον θέλητρον ἦτο ἐν τῇ ἐκφράσει τῆς φυσιογνωμίας. Ἡ ἐκ-

φρασις ἐκείνη ἦτο τόσον ἀπλῆ καὶ τόσον γλυκεῖα! Ἀπέπνεε τόσον ὠραία, ἐν τῇ θαυμαστῇ της ἀφελείᾳ, τὴν παρθενικὴν λύπην, ὑφ' ἧς κατεῖχετο!

Ἦτο προφανὲς ὅτι ἡ κόρη ἀνέμενέ τινα ἐκαῖ. Καὶ τῷ ὄντι ὑποκώφως ἠκούσθη ἤχος ὡς ἀνθρώπου πλησιάζοντος καὶ ἡ καλὴ χωρική ὕψωσε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐστράφη· ἐν τῷ ἀμυδρῷ φωτὶ διέκρινε τὴν ἀστραπὴν τῶν βλεμμάτων τῶν τῶν καθαρῶν καὶ στιλβόντων, οὓς ἐνεψύχου κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην δειλὴ τις ἀνησυχία. Ἐνόμιζες ὅτι εἶχε γείνει ὀλόκληρος ὀφθαλμοὶ καὶ ὄτα πρὸς τὴν διεύθυνσιν, ὅπου ὁ θύρβος εἶχεν ἀκουσθῆ· ἔπειτα ἐστέναξεν, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν προτέραν τῆς ἡσυχίαν, ἔκλινε πάλιν τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸ στήθος καὶ ἤρχισε νὰ τακτοποιῆ τὰ ἄνθη, τὰ ὁποῖα εἶχε συλλέξει! Τὰ βλέφαρά της ἐκοκκίνισαν, ἐκινήθησαν ὑπὸ πικρίας τὰ χεῖλη της καὶ ἀπὸ τοῦ ἄκρου τῶν μακρῶν τῆς βλεφαρίδων θαλερὸν δάκρυ κατέπεσε καὶ πάλιν ἐπὶ τῆς παρεῖας της, ὅπου συνεσπειρώθη καὶ ἐστρογγυλώθη ὡς ἀδάμας ἀκτινοβόλος πρὶν ἢ διαλυθῆ εἰς χλιαρὸν ρυάκιον.

Εἶχεν οὕτω παρέλθει ὦρα ὀλόκληρος χωρὶς ἡ ταλαίπωρος κόρη νὰ καταλίπη τὸ δένδρον, παρὰ τὸ ὅποιον βεβαίως ἐμελλε νὰ γείνη ἡ συνέντευξις. Μόνον ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐσταύρωνε τὰς χεῖρας περὶ τὸ γόνυ καὶ ἤκουεν, ἤκουεν ἔχουσα πρὸς τὰ κάτω νεύουσαν τὴν κεφαλὴν. . . . Καὶ πάλιν ἠκούσθη ἤχος· ἐφοικίασε. Ἀλλὰ τὴν φορὰν ταύτην ὁ ἤχος ἐπετείνετο, ἐγένετο αἰσθητότερος, ἐπλησίαζε. . . . τὰ βήματα διεκρίνοντο, τὸ βᾶδισμα τὸ ταχὺ καὶ ἀποφασιστικόν. . . . Ἠγέρθη ὀρθία, ἀλλὰ συνάμα ἐφαίνετο καὶ δειλιῶσα· τὸ προσεκτικόν της βλέμμα ἔτρεμεν ὑπὸ τοῦ φόβου καὶ ἐφλογίζετο ὑπὸ τῆς ἐπίδοις. Διὰ μέσου τῶν κλάδων ἐπεφάνη αἴφνης ἀνθρωπίνη μορφή. Παρατήρησεν, ἠρυθρίασεν ὀλόκληρος, ἐμειδίασεν ὑπὸ χαρᾶς καὶ εὐτυχίας, κατέπεσε πάλιν, ὠχρίασεν, ἐταράχθη καὶ δὲν ὕψωσε πλέον εἰμὴ βλέμμα ἀβέβαιον καὶ ἀσταθές, σχεδὸν ἰκετευτικόν, ἐπὶ τὸν ἄνθρωπον, ὅστις εὐρίσκετο τέλος πλησίον της. . . .

Ἀπὸ τοῦ κρυπτηρίου μου μετὰ περιεργίας παρατήρουν τὸν εὐτυχῆ ἐκεῖνον, ὃν ἡ κόρη ἀγωνιδῶς περιέμενον. Ὁμολογῶ δὲ ὅτι ἡ ἐντύπωσις, ἣν μοὶ ἐνεποίησε, δὲν ἦτο πολὺ εὐνοϊκή. Καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα ἦτο θαλαμηπόλος, εὐνοούμενος εὐπατρίδου τινός. Ἡ ἐνδυμασία του ἐμαρτύρει τάσιν πρὸς καλαισθησίαν, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ ματαιόφρονα ἀφελείαν. Ἐφόρει μικρὸν ἐπενδύτην χρώματος ἐλαίας, ἀποφόριον πιθανῶς τοῦ κυρίου του, τὸν ὅποιον ἐπενδύτην εἶχε κομωμένον μέχρι τοῦ λαιμοῦ. Ὁ λαιμὸς δέτης του ἦτο στενός καὶ ἰόχρους κατὰ τὰ ἄ-

κρα, ἐπὶ δὲ τῆς κεφαλῆς ἐφόρει βελουδίνον κασκέτον μετὰ χρυσοῦ σειριτίου. Τὸ ἐστρογγυλωμένον περιλαίμιον τοῦ ὑποκαμίσου του τῷ ἠύλακωνε τὰς παρειὰς καὶ ἐνόμιζες ὅτι θὰ τῷ κόψη τὰ ὦτα, αἱ δὲ δυσκαναλόγως μεγάλαι περιχειριδίδες του κατῆρχοντο οἰοῦναι μετὰ πείσματος νὰ καλύψωσι καὶ τὰς ἐρυθράς του χεῖρας καὶ τὰ κακοσχημάτιστα δάκτυλά του, τὰ ὁποῖα ἐκόσμουσαν χρυσοῦ καὶ ἀργυροῦ δακτυλίδια. Ἡ ὄψις τοῦ ἦτο ἐρυθρίζουσα, χαρωπὴ καὶ αὐθαδέης, ὅπως ἐκεῖναι, αἵτινες—τὸ ἔχω πάντοτε παρατηρήσει.—θέτουσι μὲν τοὺς ἄνδρας εἰς ἀνησυχίαν, ἀλλὰ—πρᾶγμα περιέργον—ἀρέσκουσιν εἰς τὰς γυναῖκας.

Ὁ ἀστειὸς ἐκεῖνος, προσποιούμενος τὸν βαρυνόμενον, ἐπάσχιζε νὰ δώσῃ εἰς τὰ χονδρά του χαρακτηριστικὰ ὕφος περιφρονητικόν. Σχεδὸν διαρκῶς ἐπεδείκνυε κεκλεισμένα τὰ καὶ ἐκ φύσεως μικρὰ ἤδη ὄμματα του, τῶν ὁποίων τὸ χροῶμα ἦτο περὶπου τεφρογαλακτωδές. Ἐπειτα ἐσκυθρόπαζε, κατεβίβαζε τὸ ἄκρον τῶν χειλέων, ἐχασμάτο χωρὶς νὰ ἔχῃ πρὸς τοῦτο διάθεσιν καὶ μετὰ τινος δῆθεν ἀφελείας, ἥτις ὅμως πολὺ μετεῖχεν ἀπειροκάλου ἀδεξιότητος, διώρθωνε πότε μὲ τὴν μίαν καὶ πότε μὲ τὴν ἄλλην χεῖρα τὴν προσποιητὴν ἀταξίαν τῆς πυρρότριχος κόμης του ἢ ἔστριψε τὸν ὁμοίχρωμόν του μύστακα. . . . Πάσας δὲ ταύτας τὰς προμελετημένας κινήσεις εἶχεν ἀρχίσει μακρόθεν ἤδη νὰ ἐκτελῇ, ἀπ' οὔτου διέκρινε τὴν κόρην. Εὐθύς δ' ἄμα τὴν εἶχεν ἴδει κατέστησε καὶ τὸ βᾶδισμά του βεδιασμένον καὶ σχεδὸν γελοῖον καὶ προεχώρησεν οὕτω πρὸς αὐτήν. Σταθεῖς δὲ, ὕψωσε τοὺς ὤμους χώνων εἰς τὰ θυλάκια τοῦ ἐπενδύτου ἀμφοτέρως τὰς χεῖρας, καὶ χωρὶς σχεδὸν νὰ τιμῆσῃ δι' ἐνὸς βλέμματος τὴν χωρικὴν, ἐκάθισε κατὰ γῆς, ὡς ἂν νὰ ἦτο μέγα ὑποκείμενον καταδεχόμενον νὰ ἐκπέσῃ ἐπ' ὀλίγον ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ μεγαλείου του. Ὁ ὀφθαλμὸς του ὁ ἀπρόσεκτος καὶ κατὰ τὰ τρία τέταρτα κεκλεισμένος ἐπλανᾶτο ἀκόμη καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις, ἐν ᾧ ἔλεγε πρὸς τὴν κόρην·

— Λοιπόν! Εἶναι πολλὴ ὥρα 'ποῦ εἶσαι ἐδῶ; Καὶ ἐταλάντευε τὸ γόνυ καὶ ἐχασμάτο.

Ἡ κόρη, συγκεκινημένη, ἀπήντησε μόνον μετὰ τινὰ δευτερόλεπτα μετὰ φωνῆς μόλις νοητῆς·

— Ναι, πολλὴ ὥρα, Βίκτωρ Ἀλέξανδριτζ.

— Ἄ! (Ἐκβάλλει τὸ κασκέτον του, θωπεύει διὰ τῆς χειρὸς τὴν πυκνὴν καὶ βοστρυχισμένην του κόμην καὶ ἀπ' οὗ καὶ πάλιν ἔρριψε πέριξ πλανημένα βλέμματα, καλύπτει καὶ πάλιν τὴν πολυτίμον του κεφαλὴν μετὰ πολλοῦ τοῦ ἀξιώματος). Καὶ ἔγω τὸ εἶχα ξεχάσει ὅπως δι' ὄλου! Κ' ἐπειτα, βλέπεις, ἔδρεχε. (Χασμάται καὶ πάλιν). Ἐχομεν καὶ τόσην ἐργασίαν. . . Ποῦ

νὰ τὰ προφθάσῃ κάνεις ὅλα. . . Ὁ ἄλλος φωνάζει καθὲ στιγμήν. Αὐριον φεύγομεν.

— Αὐριον! ἐφώνησεν ἡ κόρη στήνουσα ἐπ' αὐτοῦ ἀνέκφραστον βλέμμα.

— Ναι, αὐριον. Ἐ, λοιπόν; εἶπεν ἐκεῖνος γοργῶς καὶ ξηρῶς βλέπων αὐτὴν τρέμουσαν καὶ κάτω νεύουσαν. Σὲ παρακαλῶ, Ἀκουλίνα, νὰ μὴ ἀρχίσῃς τὰ κλάμματα, ἔξουρεις ὅτι δὲν εἰμπορῶ νὰ ὑποφέρω τὰ δάκρυα. Ἄλλως φεύγω εὐθύς. Τί ἀνοησία νὰ κλαίῃ κάνεις διὰ τὸ παραμικρόν!

— Ὅχι, ὄχι, δὲν θὰ κλαύσω, ἀνέκραξεν ἡ ταλαίπωρος κόρη καταπνίγουσα τὰ δάκρυά της. Λοιπόν αὐριον θὰ φύγετε; ἐπανέλαβε μετὰ τινῶν στιγμῶν σιωπῆν. Καὶ πότε θὰ μοῦ δώσῃ ὁ Θεὸς τὴν χάριν νὰ σὲ ἐπανιδῶ, Βίκτωρ Ἀλέξανδριτζ;

— Θὰ ἰδωθῶμεν χωρὶς ἄλλο καὶ πάλιν. Ἄν ὄχι τοῦ χρόνου, ἀλλὰ τὸν ἀντίχρονον βέβαια. Ὁ κύριος θὰ λάβῃ, φαίνεται, ὑπηρεσίαν εἰς ἕν ὑπουργεῖον εἰς τὴν Πετρούπολιν, προσέθηκε προφέρων κατὰ τὸ ἦμισυ τὰς λέξεις καὶ σχεδὸν μὲ τὴν μύτην. Ἄλλ' ἴσως ὑπάγωμεν καὶ εἰς τὸ ἐξωτερικόν.

— Θὰ μὲ λησμονήσῃς, Βίκτωρ Ἀλέξανδριτζ, εἶπε μετὰ μελαγχολίας ἡ κόρη.

— Διὰ τί νὰ σὲ λησμονήσω; Δὲν θὰ σὲ λησμονήσω. Φθάνει νὰ ἦσαι φρόνιμη καὶ νὰ ἀκούης τὸν πατέρα σου. (Καὶ ὁ καλὸς μας Βίκτωρ ἔτεντώθη καὶ ἐχασμήθη καὶ πάλιν).

— Μὴ μὲ λησμονήσῃς, Βίκτωρ Ἀλέξανδριτζ, εἶπε καὶ πάλιν ἱκετευτικῶς ἡ κόρη. Διὰ τί σὲ ἠγάπησα; διὰ σέ. Μοῦ λέγεις νὰ ἀκούω τὸν πατέρα μου. . . πῶς νὰ τὸν ἀκούω;

— Τί πῶς νὰ τὸν ἀκούης; (Τὰς λέξεις ταύτας προέφερεν ὡς μὲ τὸν στόμαχον, ἐν ᾧ στηριζόμενος ἐπὶ τῶν νώτων εἶχεν ὀπισθεν ἐσταυρωμένας τὰς χεῖρας καὶ ἐπ' αὐτῶν ἐστήριζε τὴν κεφαλὴν).

— Διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, Βίκτωρ, τὸ ἔξουρεις καὶ μόνος σου τί ἐννοῶ. . .

Ἐκεῖνη ἐσιώπησεν. Ὁ Βίκτωρ ἔπαιζε μὲ τὴν ἄλυσιν τοῦ ὀρολογίου του.

— Ἐλα, Ἀκουλίνα, εἶπεν ἐπὶ τέλους ὁ νεανίας, δὲν εἶσαι κουτὴ, μὴ λέγεις λοιπόν ἀνοησίας. Δὲν θέλω παρὰ τὸ καλόν σου, μ' ἐννοεῖς; Δὲν εἶσαι ὅλος δι' ὅλου χωρικὴ, ὅπως καὶ ἡ μητέρα σου. Ἀλλὰ δὲν ἔχεις καὶ ἀρκετὴν ἀνατροφὴν καὶ διὰ τοῦτο πρέπει νὰ ἀκούης ὅταν σοῦ ὁμιλοῦν.

— Εἶναι τρομερὰ, Βίκτωρ, αὐτὰ 'ποῦ μοῦ λέγεις.

— Ἐ! ἀνοησία! τί τρομερὸν εὐρίσκεις; Τί εἶν' αὐτὰ 'ποῦ ἔχεις; ἄνθη; προσέθηκε πλησιάζας πρὸς αὐτήν.

— Ναι, ἄνθη, ἀπεκρίθη μετὰ πόνου ἡ Ἀκουλίνα. Ἐγὼ τὰ συνέλεξα, μοῦ ἀρέσουν τὰ

άνθη τοῦ ἀγροῦ. Αὐτὴ δὲ ἡ ἀνοδοδέσμη εἶναι διὰ σὲ, Βίκτωρ, τὴν θέλεις ; »

Ὁ Βίκτωρ ἔτεινεν ἀφελῶς τὴν χεῖρα, ἔλαβε τὴν ἀνοδοδέσμη, τὴν ἔθηκε πρὸ τοῦ προσώπου του καὶ ἔπειτα ἔστρεψε τὰ βλέμματα πρὸς τὰ δένδρα. Ἡ Ἀκουλίνα ἀπ' ἐναντίας ἐκείνου μόνον ἔβλεπεν, ἐν δὲ τῷ ὀδυνηρῷ βλέμματι τοῦ δυστήνου πλάσματος ἠδύνατό τις νὰ διῶδῃ τρυφερωτάτην ἀφοσίωσιν καὶ ἔρωτα εἰλικρινέστατον ! . . Ἐβλεπες φανερὰ ὅτι φοβουμένη τὸν ἄνδρα ἐκείνον δὲν ἐτόλμα νὰ κλάσῃ· ἐπρόκειτο ν' ἀποχωρισθῇ ἀπ' αὐτοῦ καὶ ἐκεῖνος ἐξηπλωμένος ὡς τις ἡλίθιος ἀνατολίτης καταδέχεται νὰ ἀφίγη αὐτὴν νὰ τὸν λατρεύῃ... Ὁμολογῶ ὅτι μετ' ἀπεχθείας παρετήρουν τὴν σκηπὴν ἐκείνην.

Ἡ Ἀκουλίνα ἦτο ὠραία κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην. Ἡ ψυχὴ τῆς πᾶσα εἶχεν ὡς βιβλίον ἀνοιχθῆ ἐνώπιόν του μετὰ πίστεως, μετὰ πάθους, ἐκεῖνος δὲ ἀφήσας νὰ πέσῃ χαμαὶ ἡ ἀνοδοδέσμη, ἦν ἡ κόρη τῷ εἶχε προσφέρει, εἶχεν ἐξαγάγει ἀπὸ τοῦ θηλακίου τοῦ ἐπενδύτου τοῦ στραγγύλου ὑαλίον περιθεόμενον ὑπὸ ἐλάσματος στυλπνοῦ ὀρειχάλκου καὶ προσεπάθει νὰ τὸ ἐφαρμόσῃ εἰς τὸν δεξιὸν τοῦ ὀφθαλμοῦ, ἀλλὰ μ' ὄλας τὰς προσπαθείας, ὅσας ἔκαμνε διὰ νὰ τὸ προσαρμόσῃ συστέλλων τὰς ὀφρῦς, ὑψῶν σπασμωδικῶς τὴν παρειὰν καὶ βοηθούμενος καὶ ὑπὸ δίπλας τινὸς τῆς ῥινόσ του, κατέπιπτε τὸ ὑαλίον ἀπὸ τῆς παραδόξου φωλεᾶς εἰς τὴν χεῖρά του.

— Τί εἶναι αὐτό ; ἠρώτησεν ἔκπληκτος ἡ Ἀκουλίνα.

— Ὑαλί, ἀπήντησεν ὁ Βίκτωρ μετὰ μεγαλοπρεπειᾶς.

— Καὶ τί τὸ κάμνεις ;

— Τὸ μεταχειρίζομαι διὰ νὰ βλέπω καλλιτέρα.

— Μὲ ἀφίνεις νὰ ἰδῶ καὶ ἐγώ ;

Ὁ Βίκτωρ, ἀφ' οὗ ἐσκέφθη ὀλίγον, ἔδωκε τὸ ὑαλίον προσθέσας ξηρῶς·

— Πάρε, ἀλλὰ μὴ μοῦ τὸ σπάσῃς !

— Μὴ φοβεῖσαι, ἔγω εὐαφρὸν τὸ χέρι. (Ἐθῆκε τὸ ὑαλίον εἰς τὸν ὀφθαλμόν). Δὲν βλέπω τίποτε !

— Κλείσε λοιπὸν τὸ ἔν σου μάτι, ἐφώνησεν ἐκεῖνος ὡς διδάσκαλος πρὸς δυσμαθῆ μαθητήν. (Ἐκείνη κλείει τὸν ἕνα ὀφθαλμόν καὶ πρὸ αὐτοῦ θέτει τὸ ὑαλίον). Ὁχι ἀπ' αὐτὸ τὸ μάτι, ἀνόητη, ἀπὸ τὸ ἄλλο, ἀπὸ τὸ ἄλλο ! ἀνέκραξεν ὁ Βίκτωρ καὶ χωρὶς νὰ τῇ δώσῃ καιρὸν νὰ διορθώσῃ τὸ λάθος τῆς τῇ ἤρπασε τὸ ὑαλίον.

Ἡ Ἀκουλίνα ἐκοκκίνισεν, ἤθελε νὰ γελάσῃ, πάλιν ἐκρατήθη καὶ τέλος εἶπεν·

— Αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν εἶναι δι' ἡμᾶς.

— Διὰ τὰς χωριατοπούλαις ; αὐτὸ μᾶς ἐμελλεν.

Ἡ ταλαίπωρος Ἀκουλίνα εἰς ἀπάντησιν δὲν εἶπε τίποτε, ἀλλ' ἐστέναξε βαθέως...

— Ἀχ ! Βίκτωρ Ἀλέξανδριτζ, εἶπε μετὰ τινὰς στιγμᾶς, τί λύπην θὰ μᾶς ἀφήσῃς !

Ὁ Βίκτωρ ἐκαθάρισε διὰ τοῦ μαντηλίου τὸ ὑαλίον του καὶ ἀφοῦ τὸ ἐφύλαξεν, ἀπεκρίθη·

— Καὶ βέβαια ! Κατ' ἀρχὰς τὸ πρᾶγμα θὰ σοὶ φανῇ πολὺ βαρὺ, ἀλλ' ἤξεύρω ὅτι εἰσαὶ καλὴ κόρη... Τί νὰ κάμωμεν ; καὶ ἐγὼ καὶ ὁ κύριος δὲν εἰμποροῦμεν νὰ μένωμεν πάντοτε ἐδῶ. Ἐρχεται χειμῶν καὶ τὸν χειμῶνα ἡ ἐξοχὴ εἶναι ἀνυπόφορος. Ἄ ! ἡ Πετρούπολις εἶναι τώρα ὠραία· τί θαυμαστὰ πράγματα ἐκεῖ πέρα· μία καυμένη κόρη ὡς σὺ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ τὰ φαντασθῇ ! Τί σπίτια, τί δρόμοι, τί κόσμος !

Ἡ Ἀκουλίνα ἤκουσε τὴν συνοπτικὴν ταύτην περιγραφὴν τῆς Πετρούπολεως μετὰ μεγίστης προσοχῆς· εἶχεν ἀνοικτὸν τὸ στόμα ὡς τὰ μικρὰ παιδιὰ, πρὸς ἃ διηγοῦνται τὰ παραδόξοτατα τῶν παραμυθίων.

— Τί κάθημαι τώρα, ἐξηκολούθησεν ὁ Βίκτωρ ἐξηπλωμένος, καὶ σοὶ διηγούμαι πράγματα, τὰ ὅποια δὲν ἔννοεῖς !

— Διατί, Βίκτωρ Ἀλέξανδριτζ ; Ὅλα τὰ ἐνόησα, ὄλα.

— Σὺ ; ἄ ! ἄ ! τί ἐγωῖσμός !

Ἡ Ἀκουλίνα ἐδάγκασε τὰ χεῖλη τῆς.

— Ἄλλοτε, ἐψιθύρισε χωρὶς νὰ ὑψώσῃ τοὺς ὀφθαλμούς, δὲν μοὶ ὠμίλεις κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον.

— Ἐ ! ἄλλοτε καὶ ἄλλοτε, αἰωνίως ἄλλοτε.

Καὶ ἐσίγησαν ἀμφότεροι.

— Ἄλλ' εἶναι καιρὸς νὰ ἀπέλθω, εἶπεν ἐπὶ τέλους διακόψας τὴν σιγὴν ὁ Βίκτωρ, ἥδη δὲ ἠτοιμάζετο νὰ ἐγερεθῇ.

— Στάσου ἀκόμη ὀλίγον, ὑπέλαβεν ἰκετευτικῶς ἡ Ἀκουλίνα.

— Νὰ σταθῶ ; διὰ τί ; εἶπομεν ὅ,τι εἴχομεν νὰ εἴπωμεν, τώρα τί νὰ κάμω ;

— Στάσου, ἐπανέλαβεν ἡ Ἀκουλίνα.

Ὁ Βίκτωρ ἐξηπλώθη καὶ πάλιν καὶ ἤρχισε νὰ συρίζῃ. Ἡ Ἀκουλίνα, ἐπὶ τινὰς στιγμᾶς δὲν ἀπέσπασε τοὺς ὀφθαλμούς τῆς ἀπὸ τῶν ἰδικῶν του, οὓς ὅμως ἐκεῖνος ἐκράτει κεκλιμένους. Εὐχερῶς δ' ἐγὼ παρετήρησα ὅτι κατὰ μικρὸν ἡ κόρη ἤρχισε νὰ ταράσσεται· τὸ χρῶμα τῶν χειλέων τῆς ἠλλοιώθη, ἐναλλάξ ἄποτε μὲν ὠχρὰ, ἄποτε δὲ ἐκοκκίνιζε... ἐφαίνετο ὡς ἂν νὰ ἐπιέξῃ τὸ στήθος τῆς.

— Βίκτωρ Ἀλέξανδριτζ, ἐφώνησεν ἐπὶ τέλους μὲ φωνὴν διακεκομμένην, κάμνεις ἄμαρτιαν, μεγάλην ἄμαρτιαν, μάρτυς μου ὁ Θεός.

— Τί ἄμαρτιαν ; τί λέγεις ; ὑπέλαβεν ἐκεῖνος συνωφρωμένος. Καὶ ἀνακαθίσας ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὴν Ἀκουλίαν.

— Ναι, ἀμαρτίαν. Δὲν μοῦ λέγεις οὔτε ἓνα λόγον ἐλπίδος καὶ παρηγορίας, ἐν ᾧ πρόκειται νὰ φύγῃς! Μὲ ἀφίνεις τὴν δυστυχῆ καὶ δὲν μοῦ λέγεις τίποτε, ἓνα λόγον!...

— Τί θέλεις νὰ σοῦ εἶπω;

— Ἐεῦρω καὶ ἐγώ; ὅταν θέλῃς ἠξεύρεις νὰ ὁμιλῆς, καὶ τώρα...

— Εἶσαι παράξενη! τί θέλεις νὰ σοῦ κάμω;

— Νὰ μοῦ εἶπῃς ἓνα καλὸν λόγον...

— Ὅλα τὰ ἴδια μοῦ ψάλλεις... ἀπεκρίθη ἐκεῖνος μετὰ σκληρότητος καὶ ἐγειρόμενος.

— Μὴ θυμῶνεις, ὑπέλαβεν ἡ κόρη, Βίκτωρ Ἀλέξανδριτζ, καταπνίγουσα τοὺς λυγμούς της.

— Δὲν θυμῶνω, ἀλλὰ σὺ εἶσαι ἀληθῶς ἀνυπόφορος. Τί θέλεις λοιπόν; Ἐεῦρεις πολὺ καλὰ ὅτι δὲν εἰμφορῶ νὰ σὲ πᾶρω, τί λοιπὸν θέλεις;

Καὶ ταῦτα λέγων περιέμενε τὴν ἀπάντησιν τῆς νέας, ἐτοιμαζόμενος συγχρόνως νὰ ἀπέλθῃ. Ἐκεῖνη δὲ τραυλίζουσα.

— Ἐχω, φαίνεται, ἄδικον, εἶπε· δὲν θέλω τίποτε, τίποτε... καὶ τὰ δάκρυα ἤρχισαν νὰ ῥέωσιν ὡς ποταμὸς ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν της.

— Ἐ! Ἐδῶ εἴμεθα! Δὲν μᾶς ἤρκει ἡ πρωτὴ βροχὴ, ἔχομεν τώρα καὶ δάκρυα, εἶπε ψυχρῶς ὁ Βίκτωρ.

— Δὲν θέλω τίποτε, ἐξηκολούθησεν ἐκεῖνη κλαίουσα καὶ κρύπτουσα τὸ πρόσωπον ἐντὸς τῶν χειρῶν της. Ἀλλὰ τί θὰ γείνω; Πῶς θὰ μὲ βλέπουν οἱ γονεῖς μου τὴν δυστυχῆ, τὴν ἐγκαταλελειμμένην! Θὰ μοῦ δώσουν ἄνδρα κἀνένα χωρικόν, τὸν ὅποιον δὲν θὰ εἰμφορῶ νὰ ἀγαπήσω... Ἀχ! τὸ κεφάλι μου, ἡ δυστυχῆς!

— Ψάλε, ψάλε, ἐψιθύρισεν ὁ Βίκτωρ ἀνυπομονῶν.

— Μόνον α' Ακουλίνα μου» ἂν μοῦ ἔλεγε...

Ὁ πόνος ἔθραυσε τὸ στήθος τῆς δυστυχοῦς καὶ δὲν τὴν ἀφινε νὰ τελειώσῃ. Ἀφῆθη νὰ πέσῃ ἐπὶ τῆς γλῆσς καὶ ἔδωκεν ἐλευθέραν ἐξοδὸν εἰς τὴν προμερὰν της λύπην. Ὅλον τὸ σῶμα της ὑφίστατο σπασμωδικὴν ταραχὴν, ἡ δὲ κεφαλὴ καὶ οἱ ὠμοὶ της ζωηρῶς ἀνεπήδων. Ὁ πικρὸς καὶ βαθὺς πόνος, ὃν ἐπὶ τόσῃ ὥρᾳ εἶχε καταπνίξει, ἐξεδικεῖτο τώρα καὶ τὴν περιέσφιγγεν ὅλην. Ὁ Βίκτωρ ὄρθιος τὴν παρετήρει ἐπὶ τινα χρόνον· δὲν τὸν κατεῖχε συγκίνησις, ἀλλ' ἀνυπομονησίς. Ἐπὶ τέλους ὕψωσε τοὺς ὤμους, ἐστράφη πρὸς ἄλλο μέρος καὶ σχεδὸν παρευθὺς ἀπεμακρύνθη μὲ μεγάλα βήματα.

Μετά τινας στιγματὰς ἠσύχασεν ὀλίγον ἡ κόρη. Ὁρθῶσε τὴν κεφαλὴν, ἠγέρθη μετὰ σπουδῆς, παρετήρησε περὶ ἑαυτὴν καὶ διεκρίνεν ἐκεῖνον φεύγοντα. Ἠθέλησε νὰ τρέξῃ κατόπιν του, ἀλλ' οἱ πόδες της δὲν ὑπήκουον εἰς τὴν θέλησίν της... καὶ ἔπεσεν εἰς τὰ γόνατα... Ἐγὼ μὴ ἀντέχων πλέον εἰς τοιοῦτον θέαμα ἔσπευσα πρὸς αὐτήν. Ἀλλὰ εὐθὺς ἄμα ἡ δυστυχῆς μὲ

εἶδεν, ἐγένετό τις ἀντιπερισπασμὸς ἐν αὐτῇ· ἠγέρθη ἀφίνουσα ἀσθενῆ κραυγὴν καὶ ἠφάνισθη διὰ μέσου τῶν δένδρων τοῦ δάσους. Τὰ ἄνθη της εἶχον μείνει ἐκεῖ ἐρριμμένα καὶ οἶονεὶ ἐγκαταλελειμμένα...
Σ***

ΤΡΕΙΣ ΗΜΕΡΑΙ ΕΝ ΤΗΝΩΙ

Συνίεμα καὶ τέλος· ἰδί σελ. 265

Δ'

Ἡ μονὴ τῶν γυναικῶν.—Ἡ πρὸς τὴν μονὴν ὁδός.—Αἱ ἡμίονοι τῆς Τήνου.—Ἐν τῇ ἡγουμενίᾳ.—Ἀδελφὴ Μελλάνη.—Τὸ νεκροταφεῖον τῶν καλογραϊῶν.—Ζωή.—Εἰς τὸν Ἐσπερινόν.—Ἀναχώρησις.

Ὡς ἀκρόπολις δεσποζούσα τῆς πόλεως, ἐπὶ τῆς ῥάχως ὑψηλοῦ καὶ ἐνιαχοῦ ἀποκρήνου βουνοῦ, κεῖται ἡ ἐν Τήνῳ πασίγνωστος μονὴ τῶν γυναικῶν. Ἐνεκα τῆς περιφανοῦς δὲ θέσεως καὶ τοῦ θελκτικοῦ μυστηρίου, ὅπερ ἐγκλείει αὐτὴ ἡ ἰδέα γυναικεῖου μοναστηρίου, οἱ πλεῖστοι τῶν ἐπισκεπτομένων τὴν νῆσον ἐννοοῦσι νὰ ἐλθῶσι καὶ πρὸς τὴν μονὴν μεθ' ὅλον τὸ δύσβατον καὶ ἐπίπονον τῆς ἀνωφερῶς ὁδοῦ.

Πρέπει ὅμως νὰ ἔχη τις πλουσίαν συλλογὴν ὑποδημάτων ἢ ἀναβῆ διὰ τοῦ κατ' εὐφημισμὸν λεγομένου δρόμου, ἡ τουλάχιστον τῶν τραχέων τὰ πέλαματα τῶν ποδῶν, ὥστε ἀναλαμβάνων ἐν τῇ χειρὶ τὰ ὑποδήματα νὰ περιπατῇ γυμνόπους ἐπὶ τῶν κοπτερῶν λίθων. Εὐτυχῶς διὰ τοὺς μὴ ἔχοντας οὐδέτερον τῶν προσόντων τούτων ὑπάρχουσι διαθέσιμοι οἱ ἡμίονοι τῆς Τήνου.

Οἱ ἡμίονοι οὗτοι πολὺ μέτριον ἔχοντας τὸ ἐξωτερικὸν φέρουσιν ἰδιόρρυθμόν τι σάγμα, ἐφ' οὗ κἀθηταὶ τις ἀναπαυτικώτατα, συγκείμενον δὲ ἐξ ὁμαλοῦ προσκεφαλαίου καὶ δύο ξύλων ἔμπροσθεν καὶ ὀπισθεν τεθειμένων ἐν εἴδει μικρῶν τόξων, ἀφ' ὧν δύνανται νὰ κρατῶνται οἱ μάλλον ἀδαεῖς τῆς ἱππασίας κατὰ τὰς ἀνωμαλίας τῆς ὁδοῦ. Οἱ ἡμιονοὶ περιέρχονται τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως σύροντες ἡμιόνους πρὸς ἐνοικίαςιν, ἔτεροι σταβιμῶσιν ἐν ὑπαίθρῳ ἀναμένοντες πελάτας, καὶ μετὰ τῶν τελευταίων τούτων ἐκλέγω ἓνα ξανθὸν ἀγωγέα καὶ ἓνα μελαγχρινὸν ἡμίονον παραγγέλλων αὐτοῖς νὰ ἔλθωσι μετὰ τὸ γεῦμα νὰ μὲ παραλάβωσιν ἢ νὰ ἐλθῶμεν πρὸς τὸ πολυθύλητον Μοναστήριον.

* *

Ὁ καιρὸς ἐξηκολούθει ὁ αὐτὸς συννεφῶδης καὶ ψυχρὸς, ὅθεν ἠναγκάσθη νὰ παραλάβῃ ἐπὶ τοῦ ἡμιόνου καὶ ὀλοκλήρον τὴν ἀποσκευὴν μου συγκειμένην ἐξ ἐνὸς ἐπανωφορίου καὶ μιᾶς ὀμβρέλλας. Οἱ ἡμίονοι ἐκτελοῦντες ἀενάως τὴν μετὰ τῆς πόλεως καὶ τοῦ μοναστηρίου ὁδὸν, γνωρίζουσι τόσον καλὰ πλέον τὰ καθήκοντά